

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΦΙΛΟΥΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΟΥ (2015).

Τήν Κυριακήν, 16^{ην} /29^{ην} Νοεμβρίου 2015, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φιλουμένου τοῦ Ἀγιοταφίτου εἰς τό Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ.

Ὡς γνωστόν, ὁ ἅγιος Ἱερομάρτυς Φιλούμενος, ἐκ Κύπρου καταγόμενος, ἦτο Ἀγιοταφίτης, ὑπηρετήσας ἐξ ἀρχῆς εἰς διαφόρους διακονίας, ὑπηρετῶν δέ εἰς τό προσκύνημα τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ εἰς τήν Νεάπολιν τῆς Σαμαρείας τό 1979, εὗρεν αὐτόν παρά τό χεῖλος τοῦ Φρέατος ὁ μαρτυρικός θάνατος παρά φανατικοῦ Ἰσραηλινοῦ. Τό ἔτος 2009, ἀποφάσει τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, κατετάγη εἰς τό ἁγιολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῆς μνήμης αὐτοῦ ὀρισθείσης ὅπως ἐορτάζεται τήν 16^{ην} Νοεμβρίου ἐκάστου ἔτους, ἡμέραν τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ.

Τῆς ἐορτῆς καί πανηγύρεως ταύτης καί θείας Λειτουργίας εἰς τό Φρέαρ καί εἰς τόν μεγαλοπρεπῆ ναόν τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς, τόν ὑπό τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰουστίνου ἀνεγερθέντα, προεξῆρξεν ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Γέροντος Ἀρχιγραμματέως, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Χμελνίσκου καί Περεγιεσλάβ κ. Ἀλεξάνδρου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου πρώην Ζάμπιας κ. Ἰωακείμ, παρεπιδημοῦντος ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας, τῶν Ἀρχιμανδριτῶν π. Καλλίστου καί π. Λεοντίου καί τοῦ Ἱερομονάχου π. Κυριακοῦ, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Εὐλογίου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Μάρκου, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Γεωργίου Ζαχαριουδάκη, ψαλλόντων δεξιὰ Ἱεροψαλτῶν ἐξ Ἑλλάδος ἑλληνιστί καί Ἱεροψαλτῶν τῆς Κοινότητος τῶν ὁμόρων τῆς Νεαπόλεως περιοχῶν ἀραβιστί ἀριστερά καί μετέχοντος πολλοῦ λαοῦ ἐξ ἐντοπίων Ὁρθοδόξων τῆς Νεαπόλεως καί τῶν ὁμόρων χωρῶν Ζαπάμπδε, Τουμπάς, Τουλκάρεμ καί Ραφιδίων καί προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος, Ρωσίας, Οὐκρανίας καί Ρουμανίας, πάντων εὐλαβουμένων τόν Ἅγιον Ἱερομάρτυρα Φιλούμενον, τόν ἐν ἐσχάτοις χρόνοις καί παρά τό Φρέαρ μαρτυρήσαντα.

Πρός τό εὐλαβές ἐκκλησίασμα τοῦτο, τό κοινωνῆσαν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, ζωήν αἰώνιον καί σωτηρίαν, ἐξεφώνησε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος, ἔχοντα οὕτως ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

«Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐαυτοῦ Μαθηταῖς: Πᾶς ὃς ἂν ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοί ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων καί ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁμολογήσῃ ἐν Αὐτῷ ἔμπροσθεν τῶν Ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ. Ὁ δέ ἀρνησάμενός με ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ἀπαρνηθήσεται ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ» (Λουκ. 12, 8-9).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φιλουμένου τοῦ Ἀγιοταφίτου συνήγαγε πάντας ἡμᾶς εἰς τόν ἱερόν τοῦτον τόπον τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ, δηλονότι εἰς τόν τόπον τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ, ἀλλά καί τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός, ἔνθα διὰ τοῦ

αἵματος αὐτοῦ ὁ ἅγιος Φιλούμενος ὡμολόγησε μετὰ παρρησίας ἔμπροσθεν ἀλλοπίστων ἀνθρώπων ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.

Τὴν πίστιν ταύτην, τὴν ἀληθινὴν κηρύττει καὶ ὁμολογεῖ ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων διὰ τῆς διαφυλάξεως ὑπὸ τοῦ τάγματος τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, τῶν μαρτυρούντων τὸ μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀνεξίτηλα σήμαντρα (τάς σφραγίδας) τῆς παρουσίας τῶν Χριστιανῶν ἐν τῇ ἀγίᾳ Γῇ, τῇ Γῇ τῆς Ἐπαγγελίας.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός παραγγέλλει εἰς τοὺς μαθητάς Του καὶ συνεπῶς εἰς πάντας τοὺς Χριστιανούς, ὅτι καὶ «ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁμολογήσει ἐν αὐτοῖς ἔμπροσθεν τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ», κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ (12,8).

Κατὰ δέ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου: «Πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἑμοῖ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς». Ἡ ὁμολογία αὕτη κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἐγκρίτου Πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας Ἀγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, ἀναφέρεται εἰς τὸν καιρὸν τῆς τελικῆς κρίσεως, ἔνθα ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καταβήσεται μετὰ τῶν ἀγγέλων τοῦ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς Αὐτοῦ ἐπὶ συντελείᾳ τοῦ παρόντος αἰῶνος. Ἐκεῖ στεφανοῖ τὸν γνήσιον ὁμολογητὴν.

Ὁ γνήσιος δέ ὁμολογητὴς εἶναι αὐτός ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε θεράπων (διάκονος) φίλος καὶ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὡς διδάσκει καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς λέγων: «Αὐτοὶ οἱ ὁμολογηταὶ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἐγένοντο ναοὶ καὶ καθαρὰ καταλύματα Αὐτοῦ». «Οὗτοι ταμιεῖα Θεοῦ καὶ καθαρὰ γεγόνασι καταγῶγια», «ἐννοικήσω γάρ ἐν αὐτοῖς», ὁ Θεὸς φησὶ «καὶ ἐμπεριπατήσω καὶ ἔσομαι αὐτῶν Θεός» (Β' Κορινθ. 6,16). Ὅτι λοιπὸν «ψυχὰς δικαίων ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος», τὸ λέγει ἡ θεία Γραφή (Σοφ. Σολομ. 3,1). Διότι ὁ θάνατος τῶν ἁγίων εἶναι μᾶλλον ὕπνος παρά θάνατος. «Ὁ θάνατος τῶν ἁγίων ὕπνος μᾶλλον ἐστὶ ἢ θάνατος» Ὁ Θεὸς εἶναι ζωὴ καὶ φῶς καὶ ὅσοι βρίσκονται στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ ὑπάρχουν στὴ ζωὴ καὶ τὸ φῶς «Ζωὴ γάρ ἐστὶν ὁ Θεός καὶ φῶς καὶ οἱ ἐν χειρὶ Θεοῦ ὄντες ἐν ζωῇ καὶ φωτὶ ὑπάρχουσιν».

Εἰς τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, «ἐν χειρὶ Θεοῦ», δηλονότι κοινωνοὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ τοῦ θείου ἀνεσπέρου φωτός εἶναι οἱ συμμάρτυρες τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Μεταξὺ δέ αὐτῶν διακρίνεται ὁ σήμερον τιμώμενος ἅγιος Ἱερομάρτυς Φιλούμενος, ὁ ὁποῖος ὡς πιστὸς στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ ἔπλεε τὸ ποτήριον Αὐτοῦ (τοῦ Χριστοῦ) καὶ ἔλαβε τὸ βάπτισμα τοῦ ζωοποιοῦ θανάτου Αὐτοῦ ὡς κοινωνὸς τῶν παθημάτων καὶ τῆς δόξης Αὐτοῦ.

Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς μᾶς καλεῖ ὁ ἅγιος Ἱερομάρτυς Φιλούμενος, δηλονότι εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς δόξης τοῦ σταυρωθέντος καὶ ἀναστάντος Χριστοῦ διὰ στόματος τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου λέγοντος:

«Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἐν σχέσει πρὸς τοὺς διωγμούς καὶ τὰς θλίψεις σας, σᾶς προτρέπω νὰ μὴν παραξενεύησθε διὰ τὴν πύρωσιν (τὸ κάψιμον) πού σᾶς προκαλοῦν αἱ θλίψεις, αἱ ὁποῖαι γίνονται πρὸς ἄσκησιν καὶ δοκιμασίαν σας, σάν νὰ σᾶς συνέβαινε κάτι παράδοξον. Ὅχι, μὴ παραξενεύησθε, ἀλλ' ὅσον συμμετέχετε εἰς τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ μέ τὰς θλίψεις καὶ τοὺς διωγμούς πού ὑποφέρετε διὰ τὸ ὄνομά Του, τόσον νὰ χαίρητε, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑπομένητε, διὰ νὰ χαρῆτε μέ ἀγαλλίασιν μεγάλην καὶ κατὰ τὴν φανέρωσιν τῆς δόξης Του, πού θὰ γίνῃ εἰς τὴν

δευτέραν Παρουσίαν Του», (Α' Πέτρ. 4,12-13).

Ἐξ ἄλλου, ὁ θεῖος Παῦλος παραγγέλλει λέγων: «Ἀδελφοί, βλέπετε οὖν πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοί, ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσι», (Ἐφεσ. 5,15-16). Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ὁ καιρὸς, δηλαδή ὁ χρόνος εἰς τὸν ὁποῖον ζῶμεν, εἶναι ὁ καιρὸς τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ὁ καιρὸς, τὸν ὁποῖον ἐγκαινίασε ὁ θεὸς Λόγος ὁ Χριστὸς διὰ τῆς ἐλεύσεώς Του δηλαδή τῆς ἐνανθρωπήσεώς του. Αὐτός δέ ὁ τῆς Ἐκκλησίας καιρὸς ἐπεκτείνεται ἕως τὴν ἡμέραν τῆς ἐνδόξου Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου. Τοῦτο σημαίνει ὅτι διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ θεοῦ Λόγου «πεπλήρωται ὁ καιρὸς καὶ ἤγγικεν ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ», (Μάρκ. 1,15).

Τὴν πραγματικότητα ταύτην, δηλονότι τῆς ἐλεύσεως τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τὴν ἀντιλαμβάνονται μόνον αὐτοί, οἱ ὁποῖοι ζοῦν εὐσυνειδήτως ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἐνεργὰ μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος κηρύττει λέγων: «Ἴδού νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδού νῦν ἡμέρα σωτηρίας», (Β' Κορ.6,2).

Τοῦτον τὸν καιρὸν τὸν εὐπρόσδεκτον καὶ τὴν ἡμέραν τῆς σωτηρίας ἐξηγόρασε διὰ τῆς κατὰ Χριστὸν βιοτῆς του καὶ τὴν ἐπεσφράγισε διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ του αἵματος ὁ νεομάρτυς τῆς Ἐκκλησίας μας ἅγιος Φιλούμενος. Τοῦτον τὸν ἱερὸν καιρὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν χρόνον καλούμεθα νὰ ἐξαγοράσωμεν, δηλαδή νὰ ἀξιοποιήσωμεν καὶ ἡμεῖς, μέ τὴν ἔναρξιν τῆς ἀγίας νηστείας τῶν μεγάλων ἑορτῶν τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀγίων Θεοφανείων.

Δηθῶμεν ἀγαπητοί μου τοῦ θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἰδίᾳ διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ τῶν ἱκεσιῶν τῶν ἁγίων μαρτύρων Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος καὶ Φιλουμένου τοῦ Νεοϊερομάρτυρος, ὅπως καταστῶμεν ἱκανοὶ τῆς ἐξαγοράσεως τοῦ «εὐπροσδέκτου καιροῦ καὶ τῆς ἡμέρας σωτηρίας», Β' Κορ. 6,2, ἀναλογιζόμενοι πάντοτε ὅτι ὁ καιρὸς τῆς παρούσης ζωῆς «συνεσταλμένος ἐστίν», (Α' Κορ. 7, 29). Ἀμήν.

Μετά τὴν ἀπόλυσιν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ ἡγούμενος καὶ ἀνακαινιστὴς τῆς Μονῆς καὶ ἀνεγείρας τὸν Ναὸν Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰουστῖνος ἐδέχθη εἰς δεξίωσιν τὴν Πατριαρχικὴν Συνοδείαν ἐν συνεχείᾳ δέ τῃ μεσημβρίᾳ παρέθεσε τράπεζαν εἰς τὸν Μακαριώτατον καὶ εἰς πολλοὺς ἐκ τοῦ ἐκκλησιάσματος μετὰ τοῦ Νομάρχου, Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας καὶ Δημαρχείας τῆς περιοχῆς.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/XfPlBKqsDvs>

<http://youtu.be/Q87nFsKEJMU>

